

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

รายงานนี้นำเสนอข้อค้นพบสำคัญของการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวในกรุงเทพฯ ประเทศไทย ระหว่างเดือนเมษายนถึงเดือนพฤษภาคม 2013 รายงานการศึกษานี้ มีพื้นฐานจากการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก : ในมุมมองของนักท่องเที่ยว (ศุภนิมิต2012) แต่ได้ศึกษาลึกลงไปในมุมมองของนักท่องเที่ยวในเรื่องเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์จากเด็กที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของประเทศกัมพูชา ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประเทศไทย และประเทศเวียดนาม รายงานนี้ประเมินปฏิกิริยาของนักท่องเที่ยวต่อการสื่อสารในเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กด้วยการสำรวจและสัมภาษณ์ครอบครัวนักท่องเที่ยว 268 คนจากทั่วโลกซึ่งแตกต่างกันทั้งอายุ เพศ และภูมิหลังทางสังคม นักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมการศึกษานี้ได้มาอยู่ในประเทศไทยเป็นระยะเวลาที่แตกต่างกัน หลายคนได้เดินทาง (หรือกำลังจะเดินทาง) ไปยังสถานที่ต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และอื่นๆ

ข้อค้นพบสำคัญจากงานศึกษาวิจัยนี้แสดงว่า

- 1. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ (76%) ทราบดีถึงเรื่องการแสวงหาประโยชน์จากเด็กใน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้** นักท่องเที่ยวหลายคนชี้แหล่งท่องเที่ยวที่มีภาพลักษณ์ในทางลบ ขณะที่พวกเขาถูกถึงปัญหานักท่องเที่ยวอธิบายว่าพวกเขาได้ความรู้นี้ผ่านทางสื่อ วัฒนธรรมที่นิยมกันและ/หรือปากต่อปากก่อนเขาไปถึงแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่อ้างถึงการแสวงหาประโยชน์จากเด็กตามวิธีรุนแรงซึ่งได้รับการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง เช่น ‘การค้าเด็ก’ และ ‘การท่องเที่ยวแบบมุงมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก’ นักท่องเที่ยวบางคนก็นึกถึงนักท่องเที่ยวบางประเภท เช่น ‘พวกที่ชอบมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก’ แสวงหาประโยชน์หรือ ‘นักท่องเที่ยวเพื่อเพศสัมพันธ์’ น้อยรายที่จะตระหนักถึงความรุนแรงในแง่มุมมองที่หลากหลายและความเป็นจริงที่ว่าพฤติกรรมต่างๆ ของนักท่องเที่ยว เช่น การให้เงินกับเด็กขอทาน หรือ ‘การท่องเที่ยวสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า’ ก็อาจทำให้เด็กและผู้เยาว์มีความเสี่ยงต่อการถูกแสวงหาประโยชน์ได้เช่นกัน
- 2. นักท่องเที่ยวเกือบทั้งหมด (95%) ที่ได้พบเด็กพื้นเมือง และได้พบปะ พูดคุยกันหลายครั้งทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกสลดใจ รู้สึกผิด ห่วงใย และผิดหวัง** ในบางกรณี นักท่องเที่ยวเอ่ยปากปรารถนาจะทำอะไรได้มากกว่าที่ทำอยู่ เพื่อช่วยเหลือในบางกรณี เขาก็แสดงออกถึงความหงุดหงิดที่ภายในส่วนของท้องถิ่นเองไม่มีการช่วยเหลือต่อสู้กับการแสวงหา - ประโยชน์จากเด็ก นักท่องเที่ยวจำนวนมากรู้สึกสลดใจ เมื่อเห็นเด็กๆ ทำงานอยู่บนถนนหรือออกมาขอทาน จนบางคนถึงกับพูดว่าการมาเยือนภูมิภาคนี้ของตนจะดีขึ้นมากถ้าได้เห็นเด็กๆ ได้รับการคุ้มครองจากความเสี่ยงหรืออันตรายมากกว่านี้
- 3. ประสบการณ์เดินทางที่ผ่านมาของนักท่องเที่ยว และ/หรือภูมิหลังทางสังคม วัฒนธรรม มีอิทธิพลต่อปฏิกิริยาของนักท่องเที่ยวต่อการแสวงหาประโยชน์จากเด็กในการท่องเที่ยว** นักท่องเที่ยวบางกลุ่มตกใจน้อยกว่าเมื่อได้ทราบปัญหานี้ เนื่องจาก

ประสบการณ์ที่ผ่านมาโดยการเดินทางในภูมิภาคหรือในประเทศกำลังพัฒนาอื่นๆ นักท่องเที่ยวจากเอเชียบางกลุ่มไม่แสดงอาการแปลกใจมากนัก โดยเฉพาะถ้าประเทศของตนเองก็มีปัญหาแบบเดียวกัน

- 4. นักท่องเที่ยวอยากช่วยเด็กที่เขาเชื่อว่กำลังอยู่ในภาวะเสี่ยง แต่หลายคนก็สับสนว่าควรจะทำอย่างไรดี** ปฏิกริยาของนักท่องเที่ยวต่อสถานการณ์ที่เขาคิดว่าเด็กกำลังถูกแสวงประโยชน์ หรืออยู่ในภาวะเสี่ยงนั้น การแสวงประโยชน์จะไม่แสดงออกมาตรงๆ พวกเขามักจะประเมินในใจก่อนว่าจะตอบสนองอย่างไร การประเมินของเขาก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านสถานการณ์และการตอบสนองทางอารมณ์และหลักการของเขาเอง นักท่องเที่ยวบางกลุ่มก็สับสนว่าเขาควรทำอะไรได้บ้างหรือไม่ เพื่อช่วยเหลือและสงสัยว่ามันจะมีประสิทธิภาพมากเพียงใด
- 5. นักท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่เชื่อว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และ/หรือรัฐบาลในภูมิภาค ควรจะทำอะไรมากกว่านี้ เพื่อแก้ไขปัญหาการแสวงประโยชน์จากเด็ก** รวมทั้งใช้วิธีให้ความรู้กับนักท่องเที่ยวว่าพวกเขาจะช่วยเหลือได้อย่างไร นักท่องเที่ยวต้องการมีส่วนร่วมในทางบวกและต้องการข้อมูลเพิ่มเติมว่าเขาทำอย่างไรได้บ้าง บางคนแสดงความสนใจที่จะให้มีข้อมูลทั้งที่ปลายทางและที่บ้านของตนด้วยเพื่อจะได้ทราบประเด็นนี้มากขึ้น และทราบว่า จะปฏิบัติอย่างไรเมื่อมาถึง นักท่องเที่ยวหลายคนพูดว่าเขามีแนวโน้มจะสนับสนุนธุรกิจท่องเที่ยวที่ใช้มาตรฐานการปฏิบัติเรื่องความปลอดภัยของเด็ก (โดยเฉพาะถ้าธุรกิจเหล่านั้นเสนอราคาที่เหมาะสมและมีกำรับรองจากองค์กรภายนอก)
- 6. นักท่องเที่ยวตอบสนองเป็นอย่างดีต่อการสื่อสารเรื่อง การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กและสื่อนี้มีผลกระทบต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในเชิงบวก** ผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่รู้สึกว่าได้รับข้อมูลมากขึ้นหลังจากได้เห็นสื่อรณรงค์ที่เป็นส่วนหนึ่งของการสัมภาษณ์ พวกเขาบอกว่าสื่อเหล่านั้นจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของพวกเขาในอนาคต มีรายงานว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่เคยได้รับสื่อรณรงค์จะมีส่วนเกี่ยวข้องน้อยลงในการทำให้เด็กตกอยู่ในภาวะเปราะบางที่จะถูกแสวงประโยชน์ (เช่น ‘การไปท่องเที่ยวสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า’ การให้เงินเด็กขอทาน หรือซื้อสินค้าจากเด็กบนถนน)

จากผลการศึกษาวิจัย มีคำแนะนำที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. ให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวมากขึ้นว่า เด็กอยู่ในภาวะเสี่ยงที่จะถูกละเมิดและแสวงประโยชน์ได้อย่างไรในการท่องเที่ยว
2. ให้ข้อมูลชัดเจนต่อนักท่องเที่ยวว่าจะเป็นนักเดินทางที่ปลอดภัยต่อเด็กอย่างไร
3. ให้ทางเลือกแก่นักท่องเที่ยวในฐานะลูกค้า โดยทางเลือกนั้นเป็นแนวเดียวกับหลักการของการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก
4. แจ้งให้สาธารณชนทราบและบ่มเพาะความเข้าใจว่า การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก เป็นความรับผิดชอบร่วมกันระหว่างรัฐบาล อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว